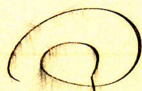
Idag för sextio år sedan gaf en hög moder, en älskande moder, lifvet åt sin tredje son.

Denna moder var vår dåvarande Drottning, den hugstore förste Oskars fromma maka Josefina.

Sedan länge är hon gången in tiden, gången till sin Herre, att bedja för sitt lifs frukt, att med Sankt Birgitta mana godt för gamla Sverige, vittnet till hennes tjusande ungdomslycka, till hennes hjerte-sorg, men också vittne till hennes stora tröst i Gud och glada hopp!

För aderton år sedan, det var sommaren 1871 sågo vi här, i vår bygd, midt ibland oss furstesonen, vår dåvarande arfprins, H. K. H. Prins Oskar.

Ett hufvud högre var han än de andre och ädelt var hans skick och vitterlek med visdomsrunor på hans tunga.

Den nordliga landsändan, särskilt vår bygd fann han tilltalande, och uppmuntrande föllo hans ord för dem, som här, liksom i löpgraf, arbetade för återvinnande af hvad vi på andra sidan Bottenhafvet mist, som här bröto bygd, dikade och timrade; nu måtte den nordliga delen med jernväg bindas rätt fast samman med den öfriga fosterjorden.

Och så fullföljde solen sitt kretslopp öfver ett för oss dyrbart minne.

Prins Gustaf, den närmast äldre brodern, hade redan tidigt sjungit sin korta lefnads qväde och ökat den hvitklädda skaran, för hvilken purpurn ej är någon afsaknad; och Kung Carl, den äldste af den rikt begåfvade syskonkretsen, den folkkäre femtonde Carl, skattade åt förgängelsen.

Sin enda dotters hand hade han förut gifvit som fridkulla till prinsen på öarne, de hafomflutna bokklundarne, som Gefion i dagarnes morgondimma med plogen skiljde från Swithiods stomme och väckte till lifs Stridsfrågan hvad mitt, hvad ditt, en fråga, som dock Sundets vågor sedan länge i hufvudsak vaggat till ro —

Sveriges Konungatron var nu ledig och med den Norges, och den 18 September 1872 var det, som vår förre höge gäst, den andre Oskar uppsteg på tronen och den 12 Maj året derpå vardt han till Sveriges Konung smord.

Men på samma gång krontes än ett hufvud – det var hans kära lifs och hulda makas.

Vår Kungamoder Josefina hade en gång lemnat tronen efter sig; vår älskade och älskliga Louise, receda lik, hade doftat och vissnat.

Hvem skulle nu kunna upptaga deras mantel, fylla deras plats som landets moder?

Gud kunde ställa för oss, och han gaf oss till Drottning Sofia.

Från Lahnflodens sköna dalgång,
Nassau, var det, som Oskar hemfört sin
brud, i dopet kallad Sofia Vilhelmina
Marianna Henrietta, och med henne fick
han, fingo vi mycket, mycket – en ädel
qvinnas föredöme.

Hon skänkte vår Kung söner, som
fostrats till män för sig, till män för oss.

Oskar och Sofias förening gaf oss vår
Kronprins Gustaf, som sjelf förstått att med
kärlekens band vid sig fästa och för oss
vinna vår intagande Kronprinsessa Victoria,
och det redan oss kärt vordne fursteparet
gaf oss åter i sin tur, i unge furstesönerne,
gamla Vasars blod, utan att vi behöfde skiljas
vid våra älskade Bernadotter, som redan
i led efter led, från far till son, växt
samman med vår stam, lefvat sig in i
vårt åskådningssätt och vårt politiska lif och
i striden, under fred, för större välde öfver

naturen, i striden för andens fostran till den
ideella verlden, i striden för sanning och
rätt, med snillets gåfvor gått främst i ledet
och burit Sveriges märke högt.

Denna förening gaf oss vår Prins Oskar Bernadotte,
som ej brydde sig mycket om en förgänglig kronas
glans, men tog våra hjertan med storm, då
han till altaret förde den fagra brud hans
hjerta valt.

Den förening gaf oss vår arfprins Carl
med det upphöjda sinnet; nog ville han gifva
sitt blod för frihet i nord – och att honom se
är – att icke glömma.

Den förening gaf oss än en fursteson, Prins
Eugène, som på vikingavis dragit ut från
hemmets strand att på annan kust inom
konstens verld sjelf eröfra sin krona.

Men vid tronens trappsteg står den dröjande
än sedan Josefinas dagar, vår Konungs ljufva
syster, Prinsessan Eugenie. Afskedsstunden

från hvad för dödligt öga synes, tränger på för andra syner; derför hon skyndar af sitt rika hjerta att gifva, gifva med fulla händer.

Sådant – vårt Kungahus, sådana – de höga, dyra vänner, som utan tvifvel idag fått samlas kring sitt hufvud, vår älskade Konung, i borgen vid Mälarens strand att fira hans jubileum och säga hvarom åter och åter hur kär han dem är.

Ja, sextio år af, ej af krig störd, utveckling hafva under vänsälla fursten för nordanlanden svunnit, sextio år för vår Konung af mycken jordisk lycka, af mycket af det bästa, som en dödlig kan sig önska.

Och hvarhelst han uppträdde, Kungen, tänkaren, talaren, historieskrifvaren, skalden, tonkonstnären, idrottsmannen, menniskovännen, följde beundran och jubel och, utom landets gränser måste hvarje Svensk känna sig stolt öfver en sådan Konung och dock –

Utan tvifvel tälja de gångna åren om mången pröfning; mycken möda; öfveransträngande arbete; mången till hjertat gående smärta; vänner, som gått bort; partier som slitits om magten, både på den ena och på den andra sidan Kölen; det bästa man velat, häcklats och menskliga misstag sedan, huru väl det än var menadt – och allt skrifver Saga och ristar på kopparplåten.

Men hur hon ristar, måste der alltid stå, att en mer ädelsinnad, mer varmhjertad, mer begåfvad, mer sina folk hängifven furste sällan prydt Sveriges tron och skänkt sina folk den stora, den oändeliga lyckan, att, i tider af oro och stormlöpning mot det gamla, af fädernes ärfda, beprôfvade goda, stormlöpning mot det

oundgängliga bästa, hvilket i tider af lidanden och nöd bevarat Sverige åt sig sjelf, åt egna Söner, att i tider af otro och förbistring, ville vi säga, äfven få söka fäste i tronen hos en Kung, som sjelf söker sitt hos Konungarnes Konung.

Hvilket rike på jordens krets har större anledning än vi att prisa vår Gud, som för sitt otacksamma folk underliga styrt, som gifvit oss trohjertad Kung, gifvit oss vårt furstehus, bevarat vår frihet, skänkt oss lagens värn och vakt, så att än så länge, tills uppbrotts-signalen ljuder — må vi då vara rustade! — kunna inom Sveriges gränser från flod till sund trygge, bygga och bo.

Och vi, här församlade, som fått våra tjäll anvisade i höga norden, skulle ej vi, fastän i aflägsen bygd, få instämma i det jubelrop, som från skilda delar af vårt land, i dag skallar mot den sextioårige, älskade Kung Oskar II.

Låt oss höja ett ur svenska hjertans djup gånget "Gud bevare Kungen och" "hans hjertans kära", och för honom, för dem ett niofaldigt lefve!